

ת"פ 26707/05/13 - מדינת ישראל נגד סעד חגאזי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26707-05-13 מדינת ישראל נ' חגאזי(עציר)

ת"פ 32710-09-13 מדינת ישראל נ' חגאזי(עציר)
ואח'

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סעד חגאזי (עציר)

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע בתיק זה, בעבירות תקיפת עובד חירום, לפי סעיף 382א(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 24.4.13, הגיעה אשתו של הנאשם לחדר לידה בבית חולים במזרח ירושלים. במהלך בדיקתה לקראת ניתוח קיסרי, על ידי ד"ר ראאד ובנגה (להלן: "המתלונן"), נכנס הנאשם לחדר בו שכבה, ותקף את המתלונן במכת אגרוף לעורפו, ולאחר מכן במכות למצחו, תוך ששבר את משקפיו. הנאשם חדל ממעשיו, יצא מהחדר, אך שב אליו ותקף שוב את המתלונן במכות רבות לפניו, ראשו וגופו, תוך שהמתלונן מנסה להתגונן. ד"ר אבו רמילה, אשר שמעה אתהמתרחש, נכנסה לחדר וניסתה להרחיק את הנאשם מהמתלונן. כתוצאה מכך, פגעו בה חלק מהמכות שהיכה הנאשם את המתלונן. בהמשך, אחז הנאשם במתלונן, גרר אותו לחדר אחר, שם המשיך להכותו. הנאשם הפסיק את התקיפה רק לאחר שבני משפחתו הרחיקו אותו מהמקום. כתוצאה מהאמור לעיל, נגרמו למתלונן חבלות בעורפו, נפיחות במצחו, כאב בצלעות ובגב, והוא פונה לשם קבלת טיפול רפואי בבית חולים אחד.

2. הנאשם צירף לתיק זה, את ת"פ 32710-09-13, בו הורשע בארבע עבירות גניבה, לפי סעיף 384 לחוק, שלוש עבירות תקיפה לשם גניבה, לפי סעיף 381(א)(1) לחוק, שתי עבירות קשירות קשר לעוון, לפי סעיף 499(א) לחוק, נהיגה בפזיזות, לפי סעיף 338(א) לחוק, שינוי זהות רכב, לפי סעיף 413ט' לחוק, וכן חמש עבירות הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה, בעקבות המיוחס לו בתיק העיקרי המפורט לעיל, שוחרר הנאשם בתנאים הכוללים מעצר בית מלא. הנאשם ביצע עבירות בחמישה מקרים שונים, שיפורטו להלן, תוך הפרת תנאי זה, בין יום 30.7.2013 ליום 28.8.2013. בשלושה מקרים שונים, תקף הנאשם לשם גניבה, תוך גניבה של מכשיר סלולרי מתקדם, כאשר בכל המקרים בוצעו העבירות כחלק מחבורה: באחד המקרים, טפח הנאשם על כתפה של מתלוננת, חטף מידה את מכשיר הטלפון, ונמלט באמצעות רכב. במהלך מרדף אחריו, חצה הנאשם צמתים באור אדום, ואף הגביר את מהירות נסיעת הרכב תוך שנהג לעבר שוטר אשר סימן לו לעצור (להלן: "אישום 5"); במקרה אחר, חטף הנאשם בכח תיק מכתפה של מתלוננת, אשר התנגדה לכך, אך הנאשם משך בחוזקה עד שרצועת התיק נקרעה. הנאשם נמלט לעבר הרכב בו המתין לו שותפו לעבירה, אולם בעקבות מרדף אחריו - נמלט הנאשם מהמקום הריצה (להלן: "אישום 6"); במקרה נוסף בו הורשע, נסע הנאשם עם אחרים ברכב. החבורה עצרה את הרכב בסמוך למתלוננת שישבה בתחנת אוטובוס, אחד האחרים ירד מהרכב, חטף את מכשיר הטלפון מידה, ונמלט מהמקום ברכב, יחד עם הנאשם והאחרים (להלן: "אישום 3").

במסגרת אירוע בו הורשע הנאשם בעבירת גניבה, נסע הנאשם ברכב עם אחרים, ועצר ליד רכב סמוך ברמזור. אחד האחרים ירד מהרכב וגנב מהרכב הסמוך, בו נהגה מתלוננת ילידת 1948, תיק ובו תעודות שונות, כרטיסי אשראי, רשיונות, וסך של כ-400 ₪ במזומן (להלן: "אישום 1").

במסגרת האירוע האחרון, הורשע הנאשם בגין קשירת קשר לביצוע עוון, אשר התבטאה בהגעתו עם אחר, ברכב בו התקינו לוחית רישוי של רכב אחר, לאזור בו ירד הנאשם מהרכב וזמם לחטוף תיקים וארנקים של נשים שונות. בזמן זה, היה נמצא האחר ברכב האמור, והיה בקשר טלפוני עם הנאשם על מנת לאסוף אותו לאחר ביצוע העבירה. השניים ניהלו שיחות טלפון במהלכן תיכננו כיצד הנאשם 1 יגנוב רכוש מנשים שונות במקום (להלן: "אישום 4").

תסקיר שרות מבחן

3. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבל תסקיר. שרות המבחן תיאר את קורות חייו של נאשם צעיר זה, בן 23, הנשוי ואב לילדה בת שנה. היכרות שרות המבחן עם הנאשם החלה בהיותו קטין המעורב בביצוע עבירות פליליות, ולאחר מכן במשך מספר תיקים פליליים בהם הורשע, ואף ריצה מאסרים בפועל. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לפרוץ את המעגל העברייני ולנהל אורח חיים תקין. הנאשם בעל קווי אישיות בלתי בשלים, ובמצבי מצוקה או לחץ, עלול לנהוג באופן אימפולסיבי, תוך קושי להבין את השלכות מעשיו. הנאשם ממוקד בצרכיו שלו, ומתקשה לראות את השלכות פעולותיו על הצד הנפגע. בשל גילו הצעיר, והרצון שלא לחשוף את הנאשם לתקופה ממושכת לחברה עבריינית, המליץ שרות המבחן להטיל עליו מאסר לתקופה קצרה, בהתאם לחומרת העבירה.

טיעוני הצדדים

4. הצדדים לא הציגו כל הסדר או הסכמה לענין עתירתם לעונש. רק במהלך טיעון המאשימה לעונש, לאחר קבלת תסקיר וכן צירוף התיק, עלה כי הצדדים הסכימו לכך שהמאשימה תגביל לעונש

שלא יעלה על 40 חודשי מאסר, בגין התיקים בהם הורשע הנאשם. הדיון נדחה, לאחר שבית המשפט ציין כי הוא מתלבט לגבי היות עמדה זו ראויה, וביקש לקבל פירוט לגבי הקשיים הראייתיים שצוינו בטיעוני באת כוח הנאשם. בית המשפט הבהיר לנאשם ולצדדים כי אינו צד להסדר, וכי מידת העונש עלולה לעלות על עתירת המאשימה, ולפיכך הציע לצדדים לשוחח שוב ולהגיע לענישה מוסכמת. הדיון נדחה על מנת שהצדדים ישקלו את האמור לעיל. ישיבה נוספת, ביום 2.10.2014, נדחתה אך לצורך זה, על מנת שהנאשם יגבש עמדתו. לבסוף, החליטו הצדדים לעמוד על ההסכמה האמורה, כפי שיפורט להלן, ובלא שהוסיפו דבר לטיעוניהם, למעט העובדה שהגיעו להסכמה האמורה בעקבות הליך גישור.

5. המאשימה עתרה להשית על הנאשם מאסר למשך 10 חודשים בגין התיק העיקרי, ומאסר למשך 30 חודשים בתיק שצורף, וזאת במצטבר. בגין התיק העיקרי, טענה המאשימה כי מדובר באירוע ספונטני, ללא תכנון מוקדם, ומצד שני - הנאשם לא חדל ממעשיו לאחר חלקו הראשון של הארוע. מדובר בעבירה חמורה של תקיפת עובד חירום, לגביה עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 8 ל-15 חודשי מאסר. המאשימה ציינה כי ראתה נסיבה מקלה, במסגרת התיק העיקרי, את עובדת אשפוזה של אשת הנאשם, שהשפיע עליו. לגבי כתב האישום שצורף, מדובר בעבירות רכוש המהוות פגיעה בכבוד האדם, בשלמות הגוף, וכן בקניין. הנאשם בחר לפגוע באוכלוסיה מוחלשת של נשים, כל זאת בזמן שאמור לשהות במעצר בית. בנוסף, יש לראות בחומרה את הנהיגה הרשלנית בה נקט, אשר סיכנה את משתמשי הדרך. לגבי התיק זה, לא מצאה המאשימה כל נסיבה מקלה. לאחר שהיפנה לפסיקה, עתר בא כוח המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר לשלושה אישומים החמורים מבין אלה בהם הורשע הנאשם, ומתחם הנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר, בגין שני האישומים החמורים פחות. לפיכך, טען בא כוח המאשימה כי הגבלת המאשימה לטיעון של 40 חודשי מאסר, "עושה חסד עם הנאשם". בנוסף, עתר בא כוח המאשימה לפסילת רשיון נהיגה וכן לפיצוי למתלוננים.

6. באת כוח הנאשם הדגישה כי עבירת האלימות בתקי העיקרי, בוצעה עת הנאשם היה נתון בסערת רגשות, לאור מצבה הרפואי של אישתו. עוד ציינה כי לאחר האירוע, נערכה סולחה בין הצדדים. לגבי התיק שצורף, טענה כי מדובר בפרק זמן קצר של ביצוע העבירות, אותו יש לראות כמסכת אחת. הנאשם גדל בתנאים קשים, בעל אישיות חלשה, וחשיפתו למאסר ארוך, תעמיק את דפוסיו הבעייתיים. הנאשם הודה, קיבל אחריות על מעשיו, והביע צער וחרטה. עוד הדגישה כי עמדתה העונשית של המאשימה, נבעה מקשיים ראייתיים. לפיכך, עתרה לחפיפה בין תקופות המאסר.

אביו של הנאשם העיד לענין העונש, וטען כי זו הפעם הראשונה שבנו עושה "משהו כזה", וכן כי אשת הנאשם וביתו חולות.

הנאשם צירף מכתב, ובו פירט את מצבן הכלכלי הקשה של אשתו וביתו, אשר נאלצו לעבור להתגורר עם הוריו. הנאשם הביע במכתב צער וחרטה על מעשיו, ביקש את סיוע בית המשפט לשוב לחיים נורמטיביים, ולקבל הזדמנות לשוב ולהוות אב לביתו.

מתחמי הענישה

7. אין לראות בטיעוני הצדדים לעונש, במסגרת ההסדר שהוצג, כמתחמי הענישה החלים במקרה הנדון, אך בשל העובדה שמדובר בהסדר טיעון. על בית המשפט לקבוע ראשית מתחמי ענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, להשוותם למתחמי הענישה להם טענו הצדדים, וככל שהטווחים אשר הוצגו יאושרו - יקבע העונש בהתחשב בהסדר הטיעון. בחינה זו תעשה בהתאם לשיקולים המתחייבים מקיומו של הסדר טיעון (ראו ע"פ 9246/12 **חמאסה נ' מדינת ישראל**, פסקאות ח-ט, (24.3.2014), וכן ע"פ 5953/13 **מדינת ישראל נ' דוידי**, פסקה 20, (6.7.2014)).

לפיכך, ראשית יקבעו מתחמי הענישה ההולמים לעבירות בהן הורשע הנאשם, ולאחר מכן יבחנו מתחמים אלה ביחס לטיעוני הצדדים, תוך מתן המשקל הראוי לשיקולי קבלת הסדר טיעון, בהתאם להלכת פלוני (ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.02.2002), להלן: "הלכת פלוני").

התיק העיקרי

8. אדם התוקף אחר, פוגע בזכותו לשלמות הגוף, לבטחון אישי, לפרטיות ולכבוד עצמי. ככל שמדובר בעבירה בעלת מאפיינים אלימים יותר, מידת הפגיעה היא קשה יותר. מישנה חומרה יש לראות בתקיפת עובד חירום, הממלא את תפקידו בהגנה על שלום הציבור, ומותקף אגב ביצוע תפקיד זה. כך, המחוקק ראה להחמיר את מידת הענישה כנגד המבצעים עבירה זו, ולאבחן אלימות כנגד עובד חירום, במהלך טיפול באדם המצוי בסכנה חמורה לשלמות גופו, מאלימות המופנית כנגד עובד ציבור אחר. מדובר בתופעה מדאגה, בה יש להילחם מלחמת חורמה (ראו לענין זה ע"פ 2712/09 **אריל שמילוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 2 (18.11.2009)).

עובדי החירום חשופים פעמים רבות במהלך מתן טיפול רפואי, לאלימות מתפרצת מצד בני משפחה של חולים, אשר אינם שבעי רצון מאופן הטיפול, או נוקטים באלימות בשל הלחץ בו הם נתונים. אותם אנשי רפואה, המספקים טיפול מציל חיים, נאלצים לגייס, בנוסף לכישוריהם המקצועיים, תעצומות נפש, על מנת להתמודד עם האלימות שפשתה כנגדם, זאת במסגרת מילוי תפקידם. הפגיעה היא כפולה: הן באנשי הרפואה, והן בציבור הרחב, הזכאי וזקוק לשרותיהם הטובים, אשר נפגעים בשל אותה אלימות.

9. הפסיקה בסוגיה זו, מצביעה על מגמת החמרה בענישה, תוך מתן דגש להרתעת הרבים:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בציינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה."

(ע"פ 6123/05 **דורון חתוכה נ' מדינת ישראל**, פסקה 3, (21.12.2005)).

יחד עם זאת, יש לבחון כל מקרה ומקרה לגופו, בהתאם לנסיבותיו.

השפעת נסיבות ביצוע העבירה על קביעת מתחם הענישה, הינה משמעותית ביותר, במיוחד בסוג עבירות אשר מידת השונות בנסיבות ביצוען, היא רבה (ראו ע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל**, פסקה 8 (5.06.2013), וכן רע"פ 4088/13 **הדרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (11.06.2013)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה הנדון, מצביעה על אלימות מתמשכת, בלתי נשלטת, משוללת כל רסן. בעת שהמתלונן נמצא ליד מיטת אשתו של הנאשם, ונותן לה טיפול רפואי דחוף, היכה הנאשם במכת אגרוף בעורפו, והמשיך במכות למצחו, תוך שבירת משקפיו. הנאשם חדל ממעשיו, ויצא מהחדר, אך הפוגה זו לא קטעה את מסע האלימות כנגד המתלונן, הרופא, אשר ביקש לטפל באשת הנאשם הכורעת ללדת: הנאשם שב אל החדר ותקף שוב את המתלונן, הפעם ביתר חומרה, במכות רבות לפניו, ראשו וגופו, תוך שהמתלונן ניסה להתגונן. הנאשם לא נרתע מלהמשיך בתקיפה, אף כשרופאה נוספת ניסתה לחלץ את המתלונן מבין ידיו המכות של הנאשם, כך שאף רופאה זו חוותה את נחת זרועו של הנאשם. אף בשלב זה, לא חדל הנאשם ממעשיו, אלא גרר את אותו מתלונן, המטפל באשתו, לחדר אחר, שם המשיך להכותו. פרץ אלימות בלתי ניתן לשליטה זה, פסק אך ורק כאשר בני משפחת הנאשם הרחיקוהו מהמקום. למתלונן נגרמו חבלות גופניות שונות, והוא נזקק לטיפול רפואי, אך ניתן לשער כי מידת הפגיעה הנפשית בו רבה מכך, לנוכח רגעי האימה אותם חווה.

10. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את הפסיקה הנוהגת וכן את נסיבות ביצוע העבירה, אני קובע כי מתחם הענישה בגין התיק העיקרי, נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר.

תיק הצרוף

עבירות תקיפה לשם גניבה - אישומים 3, 5 ו-6.

11. אדם התוקף אחר, פוגע בזכות לשלמות הגוף, לבטחון אישי ולפרטיות. כאשר תקיפה זו מבוצעת לשם גניבה, מדובר במניע לגביו ראה המחוקק להחמיר בענישה. השלמת האירוע, בביצוע עבירת הגניבה, מהווה פגיעה בקניינו של אדם.

הנאשם הורשע בשלושה מקרים שונים של תקיפה לשם גניבה, גניבה, וכן בביצוע עבירות נילוות, זאת בנסיבות שונות.

12. בחינת נסיבות ביצוע עבירות התקיפה לשם גניבה במקרה הנדון, מעלה כי העובדות בהן הודה הנאשם, עונות על יסודות עבירת השוד, גם אם מדובר באלימות יחסית מינורית (ראו לענין זה את הניתוח שעורך כב' השופט רובינשטיין במסגרת ע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'ד נ' מדינת ישראל**, (10.02.2014). חזקה על המאשימה, כי בחרה להגיש אישומים אלה בבית משפט השלום, בגין עבירות תקיפה לשם גניבה, בשל נימוקים ראויים. יחד עם זאת, לנוכח העובדות שיפורטו להלן, ברי כי נסיבות ביצוע חלק מהעבירות, נמצאות ברף גבוה של עבירות התקיפה לשם גניבה.

א. אישום 5, בוצע על ידי הנאשם, תוך שימוש בכלי רכב עימו הגיע למקום ביצוע העבירה. הנאשם הבחין במתלוננת חוצה את הכביש, כשבידה מכשיר טלפון "חכם" מסוג אייפון, טפח על כתפה,

וחטף מידה את המכשיר. בשלב זה, שב הנאשם אל הרכב עימו הגיע למקום, והחל להימלט. בשל מרדף שבוצע אחריו, נהג נאשם ברכב בדרך פזיזה, תוך חציית צמתים באור אדום, ובהמשך - הגביר את מהירות הרכב לעברו של שוטר, אשר סימן לו לעצור. מעבר לנזק הכלכלי הנגרם לקורבן העבירה, גזילת מכשיר טלפון "חכם", כרוכה גם בפגיעה נוספת, בשל אובדן מידע אישי ורגיש, המאוחסן לא פעם במכשיר. מדובר בתופעה אשר הפכה ל"מכת מדינה", ובתי המשפט מצווים להחמיר בענישה בגין עבירות אלה, "אשר חותרות תחת יסודות הסדר הציבורי ופוגעות בביטחון האישי של העוברים והשבים ברחובה של עיר" (ע"פ 5849/13 אושר בן חיון נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-18, (6.10.2014)). וראו עוד לענין זה, רע"פ 6365/13 יפים קליינר נ' מדינת ישראל, פסקה 5, (23.09.2013). אופן נהיגת הנאשם במהלך האירוע, סיכן את ציבור המשתמשים בדרך וכן את השוטר, באופן המעיד על התנהלות חסרת מעצורים, ואדישות למידת הסיכון שהיוו מעשיו.

ב. במסגרת אישום 6, קשר הנאשם קשר עם אחר לשם ביצוע העבירה, השניים התארגנו "לצאת לצייד" כדבריהם (סעיף 2 לעובדות אישום 6), ויצאו עם הרכב לאיזור ביצוע העבירה. במהלך באירוע, שוחחו השניים ביניהם, החליטו על קורבן העבירה כאישה שהיתה במקום, והנאשם ארב לה בסמוך, בעת שהאחר המתין ברכב. הנאשם רץ לעבר המתלוננת, חטף את תיקה בכוח מכתפה, המתלוננת התנגדה אך הנאשם משך את התיק בחוזקה, עד שרצועת התיק נקרעה, והוא נמלט איתו אל הרכב. בשל מרדף אחריו על ידי עובר אורח, נמלט הנאשם מהמקום בריצה.

נסיבות התכנון המוקדם, ההתארגנות, החבירה בצוותא, הביצוע האלים, מציבים מקרה זה ברף גבוה של ביצוע העבירות.

ג. במסגרת אישום 3, הנאשם חבר לאחרים, שהה ברכב בזמן שאחד מהם ירד, חטף מכשיר סלולרי "חכם" מידי המתלוננת, ושב לרכב. בשלב זה, הנאשם יחד עם האחרים, נמלטו מהמקום. חלקו של הנאשם באישום זה, הינו מינורי, וכך אף נסיבות ביצוע העבירה, אינן נמצאות ברף גבוה.

יש להדגיש כי כל העבירות שלעיל, בוצעו תוך כדי הפרת מעצר בית, בו היה על הנאשם לשהות. הפרת ההוראה החוקית, מהווה פגיעה בשלטון החוק, ביכולת אכיפתו, ומהווה סכנה לציבור הרחב, הנחשף לנאשם שמסוכנותו מחייבת מעצר בית. בנוסף, ככל שירבו הפרות תנאי "מעצר בית" על ידי נאשמים, כך עשוי בית המשפט לעשות שימוש פחות תדיר בכלי זה, עובדה שתביא לפגיעה חמורה אף בחירותם של נאשמים אחרים.

בנוסף, הנאשם בחר בכל המקרים, את קורבן העבירה כאישה, עליה יוכל לגבור באמצעות כוחו הפיזי. על בית המשפט לראות לנגד עיניו, את מידת הפגיעה באותן מתלוננות הנמצאות במרחב הציבורי, ונפלות קורבן, חסרות הגנה, למעללי הנאשם ושכמותו, המבקשים לזכות ברווח קל.

"מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות,

ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו"

(ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13, (27.08.2013)).

אשר למידת הענישה בפסיקה הנוהגת, אפנה לע"פ 2400/13 **אחמד חמור נ' מדינת ישראל**, (12.03.2014), אשר עסק בשני מקרים של גניבת מכשיר סלולרי, כאשר בגין האחד הורשע הנאשם בעבירה של גניבה בלבד, ובגין השני הורשע בעבירה של שוד. בחינת נסיבות ביצוע עבירת השוד, מעלה כי מדובר בנסיבות שאינן עולות בחומרתם על אישומים 5 ו-6 במקרה הנדון. עונשו של הנאשם, צעיר בן 22 לו עבר פלילי שאינו מכביד, הופחת ל-30 חודשי מאסר, זאת אך ורק בשל עונש פחות שהוטל על שותפו.

בנוסף, אפנה לע"פ 6128/08, **שמעון שבייב נ' מדינת ישראל**, (27.11.2008), אשר דן באירוע אחד של גניבת שני מכשירים סלולריים וכן סכום של כסף מזומן, בעבירות תקיפה לשם גניבה וגניבה, שם נדון הנאשם למאסר למשך שנתיים וכן הופעל מאסר מותנה במצטבר.

העבירות הנוספות

13. א. בחינת נסיבות ביצוע המיוחס לנאשם באישום 1, מצביעה על מידה של חומרה בכך שמדובר באישה מבוגרת, אשר נפלה קורבן לעבירת הגניבה, בעודה נוכחת ברכב. יחד עם זאת, חלקו של הנאשם בביצוע עבירה זו הינו נמוך ביותר, וכן מדובר בעבירת גניבה בלבד.
- ב. בחינת נסיבות אישום 4, מעידה תכנון מוקדם, חבירה לאחר, מחשבה ותחכום בדרך החלפת לוחית רישוי הרכב.
14. לאחר שבחנתי את מידת הפגיעה בערך המוגן, את נסיבות ביצוע העבירות, והפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה ההולם לאישומי התיק המצורף, הינו כדלקמן:
- א. לגבי אישומים 5 ו-6, מתחם הענישה נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, זאת לצד ענישה נלווית, לגבי כל אחד מהמקרים.
- ב. לגבי אישום 3, מתחם הענישה נע בין מאסר למשך שישה חודשים, שירוצה בעבודות שירות, ועד מאסר למשך 15 חודשים, זאת לצד ענישה נלווית.
- ג. לגבי אישום 1, מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין מאסר למשך חמישה חודשים.
- ד. לגבי אישום 4, מתחם הענישה נע בין מאסר למשך שישה חודשים שירוצה בעבודות שירות, ועד למאסר למשך 15 חודשים.

העונש המתאים והסדר הטיעון

15. לאחר שנקבעו מתחמי הענישה ההולמים, יש לבחון לפיהם את עתירת הצדדים לעונש, תוך מתן המשקל הראוי לשיקולים העומדים בבסיס הלכת פלוני. אין חולק כי מדובר בכלי חשוב במסגרת מערכת המשפט, זאת לנוכח המציאות השוררת בבתי המשפט בישראל כיום. יחד עם זאת, על בית המשפט לבחון היטב כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, אינו מהווה פגיעה באינטרס הציבורי הרחב. הסדר טיעון המקל יתר על המידה עם נאשם, עלול לפגוע ברכיבי ענישה כגון גמול והרתעה, ואף במידת האמון של הציבור במערכת אכיפת החוק. במסגרת הלכת פלוני, נקבע כי בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון שהוצג בפניו, כאשר ההסדר משקף איזון ראוי בין התועלת שצומחת לאינטרס הציבורי כתוצאה מההסדר, מצד אחד, לבין טובת ההנאה שניתנה לנאשם, מהצד האחר. לצד חשיבותו של הסדר הטיעון ומעמדו המיוחד, על בית המשפט לשקול באופן עצמאי את השיקולים הראויים לעונש, זאת בהתאם לשיקולי הענישה הכלליים, במסגרת מבחן איזון (ראו את השיקולים השונים במסגרת הלכת פלוני). השאלה המכריעה, כאשר בית המשפט מוצא כי הענישה המוסכמת חורגת מהענישה הראויה, היא האם מדובר בסטייה קיצונית.

16. מתחמי הענישה שנקבעו על ידי, אינם סוטים במידה משמעותית ממתחמי הענישה שהוצעו על ידי המאשימה, ולכל הפחות - ככל שנוגע לרף התחתון שלהם. בנסיבות אלה, יש לעבור לבחינת עתירת הצדדים, לגבי העונש המתאים.

17. הנאשם הינו אדם צעיר, אשר הספיק לצבור לחובתו הרשעות בעבירות רבות ומגוונות, בתחום הרכוש, הסמים ועוד. בנוסף, הספיק הנאשם לרצות עד כה שלושה מאסרים בפועל, אשר לא היוו כל הרתעה כנגדו, מלשוב ולבצע עבירות. סמוך לשחרורו ממאסר בפועל, בשנת 2013, שב הנאשם וביצע את המיוחס לו במסגרת התיק העיקרי. בית המשפט הורה על שחרור הנאשם בתנאי מעצר בית מלא, אולם הנאשם שב מיד לפגוע בציבור הרחב, כמפורט בתיק המצורף, תוך התעלמות מהוראת בית המשפט. שוב ושוב, יצא הנאשם "למסע צייד" ברחובות עיר, כזאב המשחר לטרף - בחר את קורבנותיו בקפידה, וביצע את זממו, תוך התעלמות מוחלטת ממידת הפגיעה בהן, ובתחושת הבטחון של הציבור הרחב. הנאשם העיד במעשיו, כי אין עליו כל מורא, והוא חי במצולות העולם העברייני. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לפרוץ מעגל זה, ולנהל אורח חיים תקין. מאפייני אישיותו, מצביעים אף הם על מידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מפניו, כל זמן שאינו נמצא מאחורי סורג ובריח, כאשר בעת מצוקה הוא נוהג באופן אימפולסיבי, ממוקד בצרכיו, ומתקשה להבין את השלכותיהם על הנפגע.

אין ספק, כי יש לשקול לזכות הנאשם את קבלת האחריות על מעשיו, ההודאה בהם בבית המשפט, וכן את מידת פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו הקרובה. יחד עם זאת, לא הוצגו כל ראיות לגבי נתונים נוספים, אשר עמדו בבסיס טיעוני באת כוח הנאשם, כגון סולחה שנערכה עם המתלונן בתיק העיקרי, וכן קשיים ראייתיים שהיוו את הרקע להסדר.

18. בחינת העונש המתאים, בנתונים שלעיל, ובהינתן הצורך בהרתעת היחיד והרבים, לנוכח אופי העבירות

בהן הורשע הנאשם והיקפן הנרחב, מביאה לקביעה כי העונש המתאים מצוי מעל לרף הבינוני של מתחמי הענישה. לפיכך, העונש המתאים לכל עבירה הינו כדלקמן:

א. בגין התיק העיקרי, מאסר למשך 20 חודשים, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

ב. בגין כל אחד מהאישומים 5 ו-6 בתיק הצירוף, מאסר למשך 24 חודשים, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

ג. בגין כל אחד מהאישומים 3 ו-4 בתיק הצירוף, מאסר למשך 10 חודשים, לצד מאסר מותנה.

ד. בגין האישום 1 בתיק הצירוף, מאסר למשך 3 חודשים, לצד מאסר מותנה.

19. מכלול המעשים בהם הורשע הנאשם, במסגרת תיק הצירוף, מעצים את מידת החומרה של כל אחד ואחד מהם. ניתן ללמוד מצרוף האישומים, כי מדובר בפעולה שיטתית, מתוכננת, מאורגנת, ומתמשכת. צירוף נסיבות אלה, לביצוע העבירות תוך הפרת מעצר בית בגין עבירת האלימות החמורה, מחייב אף הוא להקנות לכל אישום את משקלו הייחודי. לצד זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שמדובר במספר אישומים, והיחס ביניהם אינו יחס אריתמטי גרידא, כך שיש מקום למידה מסוימת של חפיפה בין העונשים האמורים.

שבתי ובחנתי את כל השיקולים העומדים בבסיס הלכת פלוני, אשר לקבלת הסדרי טיעון כ"מוסד" החיוני ליכולת אכיפת החוק, תוך מתן משקל רב לשיקולים אלה, בהם שיקולי התביעה בהגעה להסדר, הערך הציבורי שבעצם קבלת האחריות, החיסכון במשאבים ציבוריים, ציפיית הנאשם שהודה, הכרסום שיחול במעמד הסדרי טיעון לו לא יכובדו, ועוד. לאחר ששקלתי את כל המפורט לעיל, בנסיבות העבירות ומבצען, אני מוצא כי במקרה זה לא התקיים האיזון הראוי בין אינטרס הציבור למידת טובת ההנאה שניתנה לנאשם. כדברי בא כוח המאשימה, עתירתה לעונש "עושה חסד עם הנאשם" (עמ' 20 ש-3 לפרוט'), ואולם הנמקות הצדדים אינן כבדות משקל דיין, על מנת להסביר פשר "חסד" זה. העונש לו עתרה המאשימה במקרה זה, וודאי העונש לו עתרה ההגנה, סוטים באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה, ועומדים בגדר החריג של דחיית הסדר טיעון.

בשל השיקולים, כבדי המשקל, התומכים בקבלת הסדר טיעון, לא אמצה את הדין עם הנאשם, והעונש שיוטל עליו לא יחרוג באופן חד וקיצוני מעתירת הצדדים, תוך חפיפה משמעותית בין העונש המתאים בעבירות השונות בהן הורשע.

20. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 48 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצר, בהתאם להודעה מוסכמת שתוגש על ידי הצדדים תוך 14 יום מהיום.

ב. 8 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירות אלימות או רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירות אלימות או רכוש מסוג עוון, נהיגה בפזיזות, או הפרת הוראה חוקית.

ד. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק ברשיון נהיגה למשך 6 חודשים משחרורו.

ה. פיצוי בסך 5,000 ₪, למתלונן בתיק העיקרי וכן לכל אחת מהמתלוננות באישומים 5 ו-6 בתיק הצירוף. סך כל הפיצוי - 15,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 15 תשלומים שווים, החל מיום 1.3.15, ומידי תחילת כל חודש שלאחריו.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ה, 10 דצמבר 2014